

„Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile” (Matei 28, 19)

Reflecție biblică

Aceste cuvinte, urmate de îndemnul de a boteza și iniția în credință au fost ultimele cuvinte rostite de Cristos Înviat, conform evangheliei lui Matei. După momentul în care discipolii nu l-au mai putut vedea fizic, Isus i-a însărcinat în mod individual să continue misiunea pe care El a început-o în Israel. Conform Faptelor Apostolilor, El le spune: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până în cea mai îndepărtată parte a pământului.” (Fapte 1,8)

Decretul *Missio ad gentes* vorbește despre activitatea misionară a Bisericii, proclamată de Paul VI în decembrie, 1965, la sfârșitul Conciliului Vatican II. Invitația de a „merge” ne arată că trebuie să renunțăm la noi înșine și să ne îndreptăm către ceilalți, mai departe de cercul nostru de prieteni, de mediul care ne este familiar. Îndemnul „faceți ucenici” reprezintă însuși scopul nostru, de vreme ce se referă la a aduce oamenii timpurilor noastre la o relație cu Isus, la o viață în comuniune cu El.

Experiența de credință și misiune a lui Samer, tânăr din Nazaret, Țara Sfântă

Cum putem fi pe deplin în credință?

Îmi doream ceva mai mult decât ceea ce îmi oferea societatea. Vroiam să respire aer proaspăt, iar mai presus de toate, îmi doream o lume bună, așa cum Dumnezeu și-a dorit pentru noi. Astfel am înțeles că lumea devine frumoasă și bună dacă cunoaștem această dorință a lui Dumnezeu, care este lumina adevărată, frumusețe, iubirea care dă lumii un sens.

Am decis să dăm un suflu nou tinerilor din biserică, cu ajutorul preotului nostru paroh.

Dragostea, pacea, răbdarea, fericirea...îi va face pe oameni să întrebe : „Cum de este așa? Cum trăiește ?”, iar mai apoi, când spunem că Isus este Domnul nostru și învățătorul nostru, vor să aibă un învățător ca El.

Doar atunci putem vorbi cuiva de Isus și îl putem face discipol al Lui, când vede cât de minunat este învățătorul în viața noastră. Toată viața noastră este despre căutare. Putem să ne găsim calea, dar acesta nu este sfârșitul căutării, căci nu căutăm doar propria noastră cale, nu tindem doar către fericire, ci căutăm chipul lui Dumnezeu și asta durează o viață întreagă, chiar o eternitate. Bineînțeles că trebuie să alegem un mod de a trăi – căsătorie, mănăstire, o profesie, o slujbă, dar indiferent ce alegem, este doar o cale și nu scopul vieții noastre, pentru că scopul este Raiul. „Prefer paradisul”, aceste este singurul loc în care o să spun : „Sunt acasă acum !”. Totul va trece, nu vom fi căsătoriți sau la mănăstire pentru totdeauna, nu vom profesa pentru totdeauna, doar Dumnezeu rămâne.

Trebuie să ne păstrăm inimile libere și să le ascultăm, pentru prin ele ne vorbește Dumnezeu. Dar trebuie să fim pregătiți să mergem cu ochii legați, doar ținându-L de mână, să fim deschiși și liberi, Dumnezeu va face restul, nu ne va dezamăgi. Și țineți minte, pe cât de multă nevoie avem noi de Dumnezeu, El are și mai multă nevoie de noi, pentru că ne iubește mai mult. El are nevoie de mâinile, picioarele și inima noastră – așa ne putem dărui complet. El are nevoie de noi pentru această lume, să aducem mai multă lumină, iubire și pace, pentru a-I dezvălui Chipul și gloria. Pot doar să îmi imaginez cât de mult ne iubește, dragii mei. Trebuie să dăm ce e mai bun din noi, să muncim mult, să ne rugăm și mai mult, dar să nu ne îngrijorăm. Amin.

În compania sfinților și fericților tineri

Fericitul Pier Giorgio Frassati cu o dragoste de neclintit pentru săraci și Biserică!

Biografie

S-a născut la Torino, în data de 6 Aprilie 1901. La naștere a suferit de o problemă respiratorie și astfel a fost botezat imediat. A fost un prieten al săracilor, văzându-l în aceștia pe însuși Cristos. La vârsta de 18 ani a fost primit în comunitatea *Fraternității Rozariului* și în comunitatea *Sfântului Vincențiu de Paul*. El întotdeauna i-a iubit pe cei umiliți, dedicându-și întreaga viață în slujba binelui. Inima lui a fost pentru ceilalți. Noi îl recunoaștem ca fiind o persoană care într-adevăr a iubit Biserica și pe cei săraci.

Rugăciune

Condu-mă în viață spre alegeri ce dau înțâietate servirii și iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui. Amin

<http://www.zmtromania.ro/resurse/sfinti-patroni/>

Fericitul Ioan Paul al II-lea, Polonia 16 Iulie 1989 În tinerețe, am fost influențat de exemplul lui Pier Giorgio și chiar din zilele studenției îmi amintesc cât de impresionat am fost de puternica sa mărturie creștină.

În particular, as vrea să subliniez angajamentul pe care l-a avut în *Comunitatea Sfântului Vincentiu de Paul* și în *Acțiunea Catolică*. El încă mai este un exemplu fascinant în ambele grupuri din care a făcut parte. Aspectul impresionant al mărturiei lui își are originea în uniunea lui radicală cu Cristos, în credința sinceră față de Biserică și în angajamentul misionar. El vine către noi cu o propunere care nu și-a pierdut nimic din forța captivantă nici până azi.

Dorința mea este aceea ca toată lumea, în special tinerii, să poată lua exemplul vieții sale scurte dar luminoase și să fie inspirați să facă din propria lor viață o coerentă mărturie creștină.

Dragi prieteni, credința în Cristos ne cheamă pe fiecare creștin să aderăm la porunca iubirii cu dragoste și generozitate.

Într-un mod foarte clar, credința și caritatea l-au făcut remarcat pe tânărul Pier Giorgio Frassati. Credința, trăită într-un mod inteligent și generos, promovează de asemenea și progresul civil și social, deoarece deschide inimile oamenilor către o conviețuire bazată pe dragostea față de aproape, pe dreptate și solidaritate.

Comentariu cu privire la Crez

Un cuvânt scurt „Eu cred” pe care-l folosim foarte des chiar și în viața de zi cu zi (Cred în echipa mea! Oare spui adevărul? Nu pot să te cred! Mă rog, crede-mă...) Este un cuvânt foarte expresiv care are multe interpretări și înțelesuri. Acest cuvânt poate atinge adâncul sufletelor noastre și ne poate conduce să ne punem încrederea în totalitate în cineva și să avem încredere în el, ca motiv pentru a face ceea ce ne spune.

Când începem să ne mărturisim credința spunem „Cred” astfel ne exprimăm în totalitate credința noastră în fața Domnului și a comunității credincioase. Facem aceasta ridicându-ne în picioare și într-un mod personal (folosim persoana întâi singular, un lucru foarte rar întâlnit în Liturghie!) cu tot ce implică acest lucru. Poate

că uneori, acest lucru este mai mult o invocare și o speranță (Voi putea să cred? Doamne, întărește credința mea). Uneori este o bucurie și o sărbătoare (cât este de frumos de a fi aici împreună cu tine pentru a împărtași toate acestea). Alteori, este un angajament și un efort (dar Tu, Doamne, ma auzi sau nu? Ești încă acolo? E adevărat ca pot să am încredere în Tine?).

Totuși, întotdeauna, în această introducere când spunem că suntem acolo, că suntem prezenți cu viața noastră, Duhul lui Dumnezeu ia dorințele noastre și le împlinește. Noi spunem „Cred”. Dumnezeu acceptă disponibilitatea noastră și în fiecare zi El ne ajută să ne modelăm viața noastră după cea a lui Isus care este fiul Său preaiubit. El ne ajută să ne vedem pe noi înșine și lumea așa cum Dumnezeu o vede.

Mesajul Sfântului Părinte Benedict al XVI-lea - O chemare urgentă

<http://www.zmtromania.ro/mesaj/>

Traducere: Costel Borhan și Sorina Marcu

